

RADOST AŽ DO RÁNA

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE – událost, na kterou se těšila a připravovala větší část české křesťanské mládeže – se pro tento rok úspěšně završila. Zůstaly krásné vzpomínky, nově navázaná přátelství a také radost, že za čtyři roky se uvidíme znovu. Na zážitky ze setkání jsme se zeptali bratrů Mikuláše a Tobiáše Velinských. První přijel do Hradce Králové Tobiáš, dejme mu tedy přednost.

Jako člen přípravného týmu tvořivých dílen jsem přijel na setkání o dva dny dříve, abych se mohl s týmem pořádně připravit. A i když obvykle nejsem typ člověka, který by se bavil se všemi, tak jsem se za necelé dva dny seznámil se spoustou úžasných lidí. Nálada byla plná očekávání, všichni jsme chtěli setkání co nejlepší. Když v úterý začali přijíždět první kluci a holky, začali jsme si uvědomovat pravý rozměr celostátního setkání. Obzvláště, když jsme procházeli kolem obrovské fronty, která se zformovala u centrální recepce. Účastníci na konci fronty nebyli příliš nadšení, ale náladu jim pozvedl přípravný tým stánkařů, kteří pohotově přispěchali, aby představili produkty, které si mohli účastníci koupit pouhých pár desítek metrů od fronty. A tak řada značně prořídla, když každý poslal kamaráda, aby donesl nějaký osvěžující nápoj.

Poté, co se všichni registrovali a našli si svá ubytování, proběhl úvodní program na hlavním pódiu. Zde byla představena dopro-

vodná režie setkání, moderátoři a proběhla první katecheze na denní téma s názvem „Bud' tady“. Následovaly diskusní skupinky, což bylo něco, co na CSM nikdy předtím nebylo (a popravdě nikdo netušil, jestli se budou účastníkům líbit). První setkání diskusních skupinek bylo seznamovací, a tak jsem

se hned první den setkání seznámil s lidmi v mém věku. Program byl zakončen společnou modlitbou. Zbytek večera bylo možné strávit u stánků s nápoji a jídlem.

Ve středu bylo téma „Bud' vděčný“. Hned po snídani proběhla u hlavního pódiá ranní modlitba a katecheze, následovaná diskusními skupinkami, kde jsme tentokrát mluvili o tom, za co jsme v životě vděční. Po diskusích jsme se rychle vypravili na oběd,

protože byl první den tvořivých dílen a my potřebovali čas na přípravu. Takže jen co jsme se sešli, začali jsme připravovat stoly a lavičky, a vytvářet tak prostor pro každou z našich dílen. Já jsem měl na starosti dílnu kreslení křídou na chodník, která jako jediná vyžadovala jiný prostor než stan, a tak jsme se společně s materiálem přesunuli o kousek dál na příjezdovou cestu univerzity. Našími prvními účastnicemi byly dvě Slovenky, které se radostně ujaly křídou a začaly s kreslením po chodníku. Nejdříve to vypadalo, že lidé nejsou do kreslení křídou na chodník tolik nadšení a že z těchto dílen prakticky „odejdeme s prázdnými rukama“, ale potom jsme změnili taktiku a začali jsme procházející účastníky aktivně vybízet k tomu, aby nám na chodník něco nakreslili. To zabralo a asfalt se pomalu začal zaplňovat rozličnými obrázky. Produktivita se navíc zlepšila ve chvíli, kdy se u nás zastavila skupinka našich kamarádů z centra pro mládež Křižovatka Příchovice, kteří hlasitým potleskem a skandováním začali povzbuzovat lidi k tomu, aby něco nakreslili. Díky jejich pomoci se nám povedlo prakticky vyčerpat naše zásoby křídou. Návštěvnost na tvořivých dílnách byla obecně několikanásobně větší, než jsme očekávali, a to obzvláště u výroby barefootek.

Ve čtvrtek bylo tématem dne „Bud' Božím dítětem“. Bohužel jsem se nemohl zúčastnit diskusních skupinek, protože jsem pomáhal s hlídáním parkoviště. Práce přípravného týmu není jenom o legraci, a tak jsem si odseděl svoje dvě hodinky na parkovišti, kde jsme s kamarádem zastavovali auta a mohli si brát kněze na paškál, že nemají parkovací lístek. Nakonec to byla celkem zábava.

V pátek jsme neměli tvořivé dílny, a tak jsme se mohli zúčastnit svědeckví skutkem, ale jsem si jistý, že se většina z týmu rozhodla radši odpočívat, protože odpočinek bylo to, co nám scházelo nejvíce. Byli jsme tedy připraveni na sobotní den s rodinami. Sobotní účast na kreslení na chodník nebyla tak velká jako v předchozích dnech, ale myslím si, že to vůbec nevadilo, protože díky tomu byl prostor pro časově náročnější díla. V neděli bylo setkání zakončeno mší svatou a závěrečným programem, kdy nechybělo ani setkání po diecézích.

I přesto, že jsme museli chodit jíst v absurdních časech, spali jsme miň, než bychom si přáli, tak jsem si setkání opravdu užil, bylo to zároveň vysilující i naplňující.

Těším se na další takové setkání.

V úterý 9. srpna jako účastník dorazil na setkání mladší bratr Mikuláš. Jeho zážitky jsou trošku jiné, přesto podobné.

Jako účastník CSM jsem do Hradce Králové přijel v úterý 9. srpna. Hned první věc, která nás uvítala, byla nekonečná fronta, ve které jsme strávili dlouhou hodinu. Celou dobu nás podporovali organizátoři, kteří nám nosili jablka a prozradili (i když neměli), že kousek od fronty jsou stánky s občerstvením. Po několika hodinách, když se ještě mnoho lidí ubytovávalo, začalo zahájení našeho setkání.

Organizátoři pro nás nachystali mnoho zajímavých scének během společných programů, diskusní skupinky, přednášky, workshopy, a tvořivé dílny, na kterých si mohli účastníci vyrobit spoustu zajímavých věcí, jako růžence, sešity nebo boty barefootky. Ani po duchovní stránce nás nenechali na suchu. Každý den jsme měli možnost zúčastnit

se mší svatých a adorací, docházet ke svátosti smíření, pomodlit se před vystavenými ostatky Carla Acutise a mnoho dalšího. Všechny společné programy doprovázely kapely Kapři, SBM, Veka a No problema. O kulturní zážitky tedy nebyla nouze, navíc si každý mohl kdykoli projít památky Hradce Králové. Během celého setkání bylo mnoho času na přemýšlení a mohli jste si být jisti, že se mezi tolika lidmi určitě našel někdo, kdo pochopil, co jste vymysleli.

Co se týče organizace, opravdu si nebylo nač stěžovat. Organizátoři byli na každém rohu připraveni pomoci a dělali opravdu pestrou škálu různých „zásahů“. Od uvolňování koridorů a silnic, rozdělování davu na menší skupiny, aby mohly bezpečně přejít most (který se i tak nepřijemně houpal) až po pomoc účastníkům v hledání cesty a podobně. Praktická byla i uspořádání všech míst, kde jsme se sekali. Na hlavním místě byl prostor rozdělen na dvě části. V jedné byly stánky a dílny, v té druhé místo na sezení rozdělené do čtyř zón.

Ztracen ve velkoměstě

Celá akce mě obohatila o mnoho nových zkušeností. Například jsem zjistil, jaké to je, chodit sám po městě, ve kterém jsem byl poprvé v životě, a přesto jsem přesně věděl, kudy jít, protože celé město bylo plné lidí, které jsem nejspíš nikdy neviděl, ale jakmile se někomu na krku houkala karta účastníka a na ruce měl stejný náramek jako já, přestal pro mě být náhodným kolemjdoucím. Stal se pro mě člověkem ve stejné situaci, vůdcem v neznámé krajině, protože jsem věděl, že má namířeno na stejné místo jako já. Myslím, že podobně to funguje i v našem vztahu s Bohem. Ostatní příslušníci církve nás vedou směrem, kterým jdou i oni. Směrem k Bohu. Na každé cestě bez mapy se dřív nebo později ztratíme, a pokud ji nemáme, není nikdy pozdě si nějakou sehnat.

Na CSM jsem měl dost zážitků, ze kterých budu čerpat do dalšího setkání, a budu se na vás určitě těšit. Každý další člověk

navíc může společenství obohatit. Můžete také zvát své kamarády, i nevěřící, o kterých si myslíte, že by se mezi ostatními neztratili. A ti starší se mohou za rok těšit na celosvětové setkání mládeže v Lisabonu.

Na shledanou na příštím setkání.

Hojná účast mladých na večerním koncertu slovenské skupiny Godzone